

[Poul Antonsen.]

bladsartikler eller eventuelt advarende annoncer fra patenthaverens side i fagblade herom? Er det alene patentets eksistens, han skal have kendskab til, eller burde have kendskab til, eller skal det også være patentets relation til den pågældende konkrete genstand? Det kan det vel næppe være. Eller skal det være detailkøberens formodninger om patentets holdbarhed? Det kan det vel heller ikke være.

For det tredje vil jeg bemærke, at mens det er meget tilfældigt, hvad detailkøberen eventuelt får at vide i denne henseende, er det i hvert fald endnu mere tilfældigt, hvad patenthaveren under en retssag kan bevise herom. Man kommer ved lovforslagets regel ud i nogle besværlige, ubehagelige og helt uproduktive bevisvanskeligheder, som ingen kan være tjent med.

For det fjerde må man være opmærksom på, at hvis man indfører lovforslagets regel om, at et subjektivt forhold som det omhandlede skal være afgørende, da har patenthaveren det oftest i sin magt at sætte de fleste af de detailkøbere, der kan komme i betragtning, i ond tro, således at patenthaveren altså ved sine ensidige handlinger kan sætte den pågældende lovbestemmelse ud af funktion. Patenthaveren kan f. eks. ved advarende annoncer i fagblade, ved repræsentantbesøg eller ved cirkulæreskrivelser gøre opmærksom på sin påståede patentret, og derefter giver lovforslaget ikke detailkøberen nogen beskyttelse, hvilket er urimeligt både set fra detailkøberens side og fra samfundets side. Og det må stadig huskes, at patenthaveren ikke har brug for denne ret i alle de normale tilfælde, således som jeg før har nævnt.

Jeg skal tilføje, at spørgsmålet får en særlig betydning i de temmelig hyppige tilfælde, hvor en patentindehaver eller eventuelt blot en patentansøger udsender advarselscirkulærer mod krænkelser af sin påståede patentret. Rettes nu sådanne advarsler til detailkøbere, f. eks. de i lovforslagets bemærkninger omhandlede håndværkere, industridrivende og landbrugere, bliver disse urimeligt dårligt stillet efter lovforslaget. De kan nu betragtes som værende i ond tro, og de har i virkeligheden intet andet valg end enten kritikløst at

efterkomme advarslen eller at udsætte sig for alle følger af patentkrænkelser. Den tredje mulighed, nemlig at få sagen undersøgt, vil de næsten aldrig have rimelig mulighed for eller tid til at vælge, idet der normalt ikke står sagkundskab til detailkøberens umiddelbare rådighed og muligheden for at søge sagkyndig bistand praktisk taget altid vil være for kostbar i forhold til, hvad der økonomisk står på spil for en detailkøber. Dette kommer til at betyde, at detailkøbere i for mange tilfælde følger den første mulighed, altså at rette sig efter advarslen uden videre, skønt den nærmere undersøgelse ville vise, at advarslen måske ikke var holdbar eller var for vidtgående. Begge dele er noget, der ikke sjældent forekommer i praksis.

Efter lovforslaget stiller man i virkeligheden en patenthaver for gunstigt. Man stiller alt for ulige parter over for hinanden, når patenthaveren optræder over for detailkøbere og kræver disse til ansvar i det ofte uhyre svære spørgsmål, om der foreligger patentindgreb eller ikke. En sådan retstilstand, hvor man stiller en alt for stærk part over for en meget svagere part, vil let tendere hen imod at fremkalde flere advarsler mod patentkrænkelser, end hvad der er nødvendigt.

Det står derfor for mig således, at ændringsforslaget er at foretrække for lovforslagets regel, og jeg skal her tilføje, at handelsministerens forsvar for lovforslaget, således som det findes i bemærkningerne til § 3, ikke er overbevisende. Ministeren forsvarer lovforslagets regel med det argument, at ændringsforslaget vil medføre, at patenthaveren kan komme i den situation, at han ikke kan gribe ind over for den, der med fuldt kendskab til patentet krænker dette ved anvendelse af den patenterede genstand. Ministeren tilføjer, at erhververens subjektive forhold bør være det afgørende moment. Jeg tror imidlertid ikke, det er rigtigt. For mig står det for det første således, at man i lovgivningen så vidt muligt bør undgå at knytte retsvirkninger til subjektive forhold, allerede af den grund, at det ofte er højst usikkert, hvad der kan oplyses herom. Det er også mit indtryk, at man i moderne lovgivning så vidt muligt undgår at knytte retsvirkninger til subjektive for-